
Prædiken over Den fortabte Søn

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken over Den fortabte Søn	4
3. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken over Den fortabte Søn

3. s.e. Trin.

Prædikedag 3. s.e. Trin.

Prædiketekst Lukas 15,1-10

Prædiken ID Px-13

Kilde KMF-nr. 14.20.01 (1. tekstrække. Titel og datering ifølge Niels Nøjgaard)

Prædiken over Den fortabte Søn 3. S. e. Trin. 1. Tekstr.

Det har ikke gjort saa ondt i den Gamle, den Dag Sønnen er kommen og har bedt om sin Del af Arven som man skulde tro. Det har givet ham et slemt Stik i Hjertet, men han har sagt ved sig selv: Ja, saa er det kommen, det som jeg læste i hans Øjne for 2 Aar siden, da han stod og stirrede ud mod Stedet hvor Solen gik ned. — Det gav et Stik i hans Hjerte, men han sagde ingenting. Stille gik han hen og skiftede Arven mellem Sønnen, som de vilde det.

Det gav ham igen et Stik gennem Hjertet, da Sønnen kom nogle Dage efter og sagde Farvel. Han havde faaet svøbt det Farvel ind i mange Talemaader: Du forstaar jo nok, Far, at det gælder om at se sig lidt om i Verden, mens man er ung; det er ikke fordi jeg er utilfreds med Hjemmet, for ingen kan have haft et bedre Hjem end jeg (her svælgede han noget, og Stemmen blev lidt usikker, men det var kun et Øjeblik) men Livet er jo kort, Far, og vi maa jo se at faa noget ud af vor Ungdom. Jeg kommer jo ogsaa nok tilbage igen, naar jeg har set, hvordan de har det andre Steder, og har tjent nogle Penge. Og nu skal du have det godt, Faar, og Tak for alt godt i de mange Aar (her kneb det atter med Stemmen) og lev vel til vi ses igen.

Saa sprang han op paa Vognen, og den Gammel nikkede, han holdt ikke Formaningstale, tog ikke Løfter, han gav ham blot et Haandtryk, det var langt og saa stod han efter Sønnen, der dog havde haft en Taare i Øjnene — — — men han glemte at vende sig og vinke, han var allerede ude i det fremmede.

Saa gik der nogle Aar. Af og til, mindst et Par Gange hver Dag stod den Gamle og kiggede hen ad Vejen, hvor Vognen var kørt. Den ældste Sønnen rystede paa Hovedet. Det ka'tte nytte, Faaer, ham ser vi aldrig mer; han var alt for vild af Natur, han gør bare Familien Skam. Tys, tys, min Dreng sagde den gamle saa, ingen haarde Ord. Du skal se, han kommer nok en Dag. Vi har jo Tid til vente.

Ham ude i Verden gik det godt. Han var jo vel beslaaet med Penge; saa har man Venner og saa saa faar man Veninder begge Dele er godt. Muntert Selskab — hvad er bedre? Kræfterne i Behold, Humøret højt, hver Dag en Fest, det er noget andet end at gaa og slide sig krogygget hjemme hos den Gamle, hvor hver Dag gaar den ene som den anden og der sker ingenting. Kom her min Pige og sid hos mig, du har saadanne dejlige Øjne, og det er her det foregaar.

Kønne Piger, lystige Venner, bukkende Kelnere, hvad mere kan Hjertet forlange.

Saa en Dag slipper Pengene op. Ja, hvad saa. Du kan laane mig Jesper. Du har saa tit laant hos mig. Ja, sandt nok, men netop derfor kan jeg ikke laane fra mig, naar jeg maa laane selv. Jeg er en fattig Mand. Saa du, Karl. Jeg plejer aldrig at laane Penge ud. Det gaar skidt med Humøret med-et, Pigerne ler ikke længere, Vennerne er ikke morsomme og Kelnerne har rent glemt at bukke.

Sørgeligt med den unge Andersen siger Folk, han skal være ved at spille Fallit. Saa dumme er Folk. Tværtimod, sørgeligt var det, hvis han kunde blive ved med dette Liv uden at spille Fallit.

Det endte hos Svinene. De gamle Venner kendte han ikke mere, Pigerne og Kelnerne havde været heldige og fundet en ny forloren Søn. Hæderlige Folk var fulde af aabenlys Medynk og hemmelig Skadefryd. Tænk, unge Andersen, det levende unge Menneske, han har taget Plads som Fodermester. Saa dumme er Mennesker. De tror det er bedre at være Ødeland paa Vej til Helvede end Fodermester paa Vej til at gaa sig i selv.

Hjemme bag Ladeporten, hvor der var lidt Læ stod en gammel krumbøjjet Man og kiggede hen ad Vejen efter et Køretøj. Hvert Vindstød, der fandt om bag Laden sled i det hvide Haar. Saa sukke han og gik indad. "Han kommer jo nok, han kommer jo nok." Men der var noget brudt over Holdningen. Og Stemmen var blevet saa tynd.

En Dag som han stod derude saa han noget langt borte, han skyggede med Haanden for Øjnene, nej, det var ikke et Køretøj. Han vendte sig for at gaa ind, men tøvede han der kom der langt borte vidste maaske lidt Besked. Han kunde da altid spørge. Det var nok en Stodder, der kom. Sadanne Bisser farter vidt omkring. Det var muligt, han havde set Sønnen. Da begyndte Benene pludselig at ryste under den gamle. Han havde set Vandringsmanden jage en Flue væk, og den Maade at gøre det paa, kendte han, den Bevægelse kendte han. Derfor rystede Benene under ham, og han maatte støtte sig til Ladeporten for ikke at falde.

Den anden begyndte at gaa langsommere, det var ham nok en pinende tung Gang denne her. Men da den gamle saa det gav han sig til at løbe. Han løb den kommende i Møde paa de gamle stive Ben, mens Vinden tog i de hvide Haar og Solen brændte paa hans Pande, løb saa hurtigt, som han løb for de 50 Aar siden, naar han skulde møde Karen ved Aaen. Og han laa i hans Arme og Sønnen begyndte at stamme noget, men den gamle kyssede ham, saadan som en Far kysser, naar han kysser den voxne Søn for en eneste Gang i hans Liv. Og Taarene strømmede fra begges Øjne ned i Landevejens Støv som de stod der med hinanden i Haanden, og ingen af dem kunde tale.

Saadan er Gud, din Gud og min Gud, min Jesus, saadan staar han og venter paa os, og saadan modtager os, naar vi kommer. Lad os takke ham for det.